

Arrest

nr. 258 393 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2021 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 258 392 van heden.

1.2. Eveneens op 27 maart 2021 werd aan verzoeker ook een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DENDERLEEuw/HAALTERT en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België zonder verdere specificatie.. Betrokkene kan niet bewijzen dat hij samenwoont met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gestoeld op de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het wordt op de volgende wijze toegelicht:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 27 maart 2021.

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot

verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.1.2. Zoals reeds vermeld onder punt 1.1., heeft de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen. Deze vaststelling volstaat om het eerste middel af te wijzen.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt het volgende:

"1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van twee jaar opgelegd "voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België." (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten "tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet."

2.2.2. Artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Uit deze bepaling blijkt dus, zoals verzoeker terecht aanhaalt, dat een inreisverbod kan worden opgelegd voor "het grondgebied van het Rijk" óf voor "het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk".

Verzoeker betoogt nu dat de situatie, die volgens hem gecreëerd wordt door de bestreden beslissing, waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten "tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven" geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht.

In de mate dat verzoeker er daarmee op zou alluderen dat het territoriaal toepassingsgebied van het bestreden inreisverbod, op onwettige wijze, alle lidstaten van het Schengengrondgebied zou beslaan behalve de lidstaat waarvoor hij eventueel een verblijfsrecht heeft, moet worden opgemerkt dat dit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing betreft. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd dat aan verzoeker *“een inreisverbod voor 2 jaar [wordt] opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* De Raad stelt vast dat dit volledig conform artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet is nu deze bepaling zowel voorziet in een inreisverbod met nationale draagwijdte als in een Schengeninreisverbod.

In de mate dat verzoekers argumentatie ertoe strekt aan te voeren dat het de verwerende partij niet is toegestaan de twee mogelijke situaties te voorzien in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het gegeven dat de verwerende partij de beide opties vermeldt niet wegneemt dat de betrokken vreemdeling zich slechts kan bevinden in één van die situaties: ofwel heeft hij een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten en geldt het inreisverbod enkel voor België, ofwel is dat niet het geval en geldt het voor alle lidstaten.

Aangezien verzoeker niet aanvoert, en uit niets blijkt, dat hij in het bezit zou zijn van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een andere lidstaat, bestaat er geen enkele onduidelijkheid over de territoriale draagwijdte van het inreisverbod, dat *in casu* geldt voor het volledige Schengengrondgebied.

Er valt aldus niet in te zien op welke wijze verzoeker belangenschade zou hebben opgelopen doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft toegevoegd dat *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”*

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is gebaseerd op de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het wordt als volgt uiteengezet:

“1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

Nadat verweerder ingaat op de partnerrelatie van verzoeker, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt (stuk 1):

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Het oordeel van de gemachtigde vereist echter een zorgvuldig feitenonderzoek waarbij rekening moet worden gehouden met alle relevante elementen ingevolge artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Verweerder dient namelijk rekening te houden met de concrete omstandigheden naar aanleiding waarvan verzoeker werkte in België, hetgeen niet blijkt. Hieruit volgt namelijk dat niet kan worden gesteld dat verzoeker

"niet getwijfeld" heeft om zonder machtiging te werken, aangezien hij veronderstelde op een legale manier te werken voor een Portugese firma in België. Verzoeker verbleef bovendien steeds op een vast adres in Anderlecht (een huurwoning).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Brazilië, alwaar hij werd geboren op 20 augustus 1983.

Door de RSZ-inspectie wordt op zaterdag 27 maart 2021 een controle uitgevoerd in de [...]. Aan de woning met huisnummer 1 en 2 worden twee personen gezien die werkzaamheden aan het uitvoeren zijn aan de gevel (ze zijn de kanten aan de ramen aan het bepleisteren). Verzoeker is één van deze twee personen. Hij identificeert zich aan de hand van een foto van zijn Braziliaans paspoort op zijn gsm.

Een derde persoon verklaart dat hij de eigenaar is van de woning en dat beide personen, waaronder verzoeker, in zijn opdracht werken aan het uitvoeren zijn aan de woning. Ook zijn onderneming [...] is gevestigd op het adres.

Hij laat documenten zien aan de sociale inspectie in verband met de detachering van de betrokken arbeiders in België. Zij worden tewerkgesteld via een Portugese firma. De documenten blijken echter niet volledig te zijn.

Hierop wordt door de RSZ-inspectie de lokale politie gevorderd omdat de betrokkenen niet over de nodige documenten beschikken om te morgen werken en het verblijf in België niet legaal is. Hierop wordt verzoeker meegenomen naar het politiecommissariaat, net als de andere personen.

Verzoeker wordt aldaar verhoord. Hij geeft aan dat hij werkt voor de Portugese firma [...]. Hij is bij deze firma gestart samen met zijn collega (met wie hij aan het werk was) eind november/december 2020. De tewerkstelling van verzoeker werd geregeld via de derde persoon, bij wie zij aan het werk waren. Verzoeker geeft aan dat hij normaal werkt op een werf in Vorst. Ze werken daar van 6u30 tot 15u30 en krijgen opdracht van de aanwezige werfleider. Maandelijks ontvangt hij een loon van 690 euro.

Verzoeker ging ervanuit dat hij op een legale manier was tewerkgesteld. Hij verklaarde hierom herhaaldelijk dat hij de mogelijkheid kreeg om in België te kunnen werken, hetgeen hij deed. De "werkgever" blijkt echter niet in orde te zijn met de nodige administratie, terwijl verzoeker het tegendeel veronderstelde.

Dit werd ook vastgesteld door de RSZ-inspectie: "Uit de afgenomen verklaringen van beide personen blijkt duidelijk dat hun tewerkstelling in België door [...] werd geregeld. Hij heeft hen hier in België aangetroffen en er voor gezorgd dat ze via een constructie met een Portugese onderaannemer voor hem werken. Voor de vastgestelde tewerkstelling werden ze zelfs rechtstreeks door hem aangesproken om aan zijn privéwoning werken uit te voeren" (pagina 6, Proces-verbaal tot vaststelling van inbreuken van de RSZ).

Ook de rol van de "werkgever" wordt duidelijk omschreven, waarbij onder meer wordt gesteld: "Tijdens de controle werden [...] en [...] aangetroffen terwijl ze aan de privéwoning van [...] aan het werken waren. Op het betrokken adres zou ook zijn vennootschap [...] gevestigd zijn, tot op heden blijkt deze echter nog geregistreerd in Sint-Gillis (Brussel). Op basis van voorgelegde contracten en Limosa-meldingen, wordt ons een situatie voorgelegd waaruit deze personen zouden werken via een Portugese firma. Deze personen beschikken echter niet over een Portugese verblijfskaart en kunnen ook geen Al document voorleggen. Dit laatste document wordt ons achteraf wel nog overgemaakt door [...], maar blijkt vals te zijn. Deze persoon wil dus op basis van vervalste documenten de Belgische sociale wetgeving ontduiken, bijgevolg wordt inbreuk B weerhouden" (pagina 5-6, Proces-verbaal tot vaststelling van inbreuken van de RSZ).

Verzoeker woont bovendien op een vast adres in Anderlecht (een huuradres, gelegen te [...]). Dit adres werd genoteerd door de RSZ-inspectie. Een vast adres vormt een contra-indicatie voor een risico op onderduiken: "[...] en [...] beschikken beiden over de Braziliaanse nationaliteit en beschikken over een persoonlijk gehuurd appartement in Anderlecht" (pagina 6, Proces-verbaal tot vaststelling van inbreuken van de RSZ).

Hieruit blijkt dat verzoeker een vast adres heeft en in de veronderstelling was dat hij legaal arbeid heeft verricht en hierdoor een legaal verblijf had in België (hetgeen de reden vormde waarom verzoeker zich niet heeft gemeld en niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren).

Hieruit volgt dat niet kan worden gesteld dat verzoeker "niet getwijfeld" heeft om zonder machtiging te werken, aangezien hij veronderstelde op een legale manier te werken voor een Portugese firma in België. Verzoeker verbleef bovendien steeds op een vast adres in Anderlecht (een huurwoning).

4. De gemachtigde dient rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, waardoor er dus ook dient rekening te worden gehouden met de volledige situatie van verzoeker. De situatie van verzoeker dient zorgvuldig te worden beoordeeld door de gemachtigde. De verzoekende partij herneemt dat de zorgvuldigheidsplicht (evenals artikel 74/11 Vreemdelingenwet) bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het blijkt echter niet dat dit het geval is, zowel bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

[...]"

Uit de motieven van de beslissing blijkt dat *in casu* het inreisverbod werd opgelegd omdat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Aangezien verzoeker niet betwist dat in die laatste beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en het beroep tegen het betrokken bevel door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 258

392 van heden, staat hoe dan ook vast dat de gemachtigde rechtsgeldig een inreisverbod van maximum drie jaar kon opleggen.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt niet dat een verdere individuele beoordeling, verwijzend naar het concrete dossier van verzoeker, vereist is voor de afgifte van het inreisverbod *an sich*. Uit die bepaling blijkt duidelijk dat de verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval enkel geldt voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Zodoende kan verzoeker in ieder geval niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing ten onrechte geen blijk geeft van een zorgvuldig en individueel oordeel bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod.

Voor wat vervolgens de duur van het inreisverbod betreft, betoogt verzoeker eveneens dat geen zorgvuldig en individueel onderzoek gebeurde. Hij betwist in het bijzonder het motief dat hij “*niet getwijfeld*” zou hebben om zonder de vereiste machtiging te werken, aangezien hij veronderstelde op een legale manier te werken voor een Portugese firma in België.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker met zijn betoog geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijk handelen in hoofde van de verwerende partij aantoonde, waar deze laatste de duur van het inreisverbod heeft vastgelegd op twee jaar omdat “betrokkene [...] niet getwijfeld [heeft] om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken”, en gelet “op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen”.

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel in zijn beroep tegen de bijlage 13septies als nu, zich tracht te verschuilen achter zijn tewerkstelling om aannemelijk te maken dat hij zich er niet van bewust was dat hij illegaal in België verbleef en werkte.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat in het arrest nr. 258 392 van heden verzoekers bewering als volgt werd beoordeeld:

Verzoeker betwist niet dat hij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend en evenmin dat hij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld. Hij voert evenwel aan dat hij in de veronderstelling was dat hij legaal arbeid verrichtte, en aldus een legaal verblijf had in België – reden waarom hij zich ook niet heeft gemeld bij de gemeente en niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. Hij wijst erop dat hij ook een vast adres heeft in België en dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn, en pas kan worden vastgesteld na een individueel onderzoek, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Volgens verzoeker blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier op welke wijze met zijn concrete situatie rekening werd gehouden.

De Raad is van oordeel dat de loutere beweringen van verzoeker niet van aard zijn aannemelijk te maken dat ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld. De verwijzingen naar het PV van de RSZ-inspectie, zoals aangehaald in het verzoekschrift, geven slechts weer dat verzoeker had verklaard dat hij sedert eind november/december 2020 aan het werk was voor de betrokken firma, dat de tewerkstelling werd geregeld door een derde persoon, bij wie hij aan het werk was, dat hij normaal op een werf in Vorst werkt en dat hij maandelijks de som van 690 euro krijgt. Verder wijst de Raad erop dat uit dat zelfde PV, zoals geciteerd door verzoeker, blijkt dat door verzoekers opdrachtgever werd verklaard dat hij “hen hier in België [heeft] aangetroffen en er voor gezorgd dat ze via een constructie met een Portugese onderaannemer voor hem werken.” In het verzoekschrift stelt verzoeker ook zelf dat hij de betrokken Portugese firma gestart is eind november/december 2020. Uit de huurovereenkomst voor een appartement in Brussel op verzoekers naam blijkt evenwel dat het door hem reeds werd ondertekend op 22 mei 2020. Met andere woorden: verzoeker verbleef vooraleer hij voor de Portugese aannemer begon te werken reeds een klein half jaar in België zonder zich te hebben aangemeld bij de gemeente binnen de wettelijk bepaalde termijn van 3 werkdagen nadat hij het Rijk was binnengekomen en zonder een poging te ondernemen om zijn verblijf gedurende die periode te regulariseren. Verzoeker kan zich dus niet verschuilen achter zijn tewerkstelling om te doen geloven dat hij in de veronderstelling was dat zijn verblijf legaal was. Verder moet worden benadrukt dat van een persoon die geen burger van de Unie is, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich als zorgvuldig persoon op afdoende wijze informeert omtrent de verblijfs- en arbeidsreglementering wanneer hij naar een ander land trekt met de intentie er te verblijven en/of arbeid te verrichten.”

De Raad stelde daarop vast dat verzoekers bewering dat hij meende legaal in België te verblijven op grond van zijn tewerkstelling niet aannemelijk is.

De voormelde vaststellingen zijn uiteraard ook hier relevant. Zoals immers reeds in het hiervoor geciteerde arrest werd gesteld, kan van een vreemdeling die geen burger van de Unie is, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich als zorgvuldig persoon op afdoende wijze informeert omtrent de verblijfs- en arbeidsreglementering wanneer hij naar een ander land trekt met de intentie er arbeid te verrichten. Verzoeker is op dat vlak volledig in gebreke gebleven, en in het licht van deze nalatigheid is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te concluderen dat hij niet getwijfeld heeft om zonder te daartoe vereiste machtiging te werken.

De niet betwiste vaststelling dat verzoeker zonder de daartoe vereiste machtiging aan het werk was maakt deel uit van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, waarmee krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid rekening moest worden gehouden en zoals hiervoor is gebleken kunnen de vergoelijkingen van verzoeker niet worden aangenomen. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod van twee jaar en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.3.3. Verzoeker heeft geen onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel handelen van de verwerende partij aangetoond. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS